

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urtos/9/2019
Identifikačné číslo spisu:	5014000035
Dátum vydania rozhodnutia:	05.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5014000035.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci odsúdeného V. O., pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. vedenej na Krajskom súde v Žiline, pod sp. zn. Ntc/35/2014, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2019 v Bratislave sťažnosť odsúdeného V. O. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2019, sp. zn. Ntc/35/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného V. O. sa zamietá.

Odôvodnenie

Uznesením Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2019, sp. zn. Ntc/35/2014 senát tohto súdu rozhodol tak, že podľa § 18 ods. 1, § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 549/2011 Z. z.) a podľa § 416 Tr. por., z dôvodu uvedeného v § 68 ods. 2 Tr. zák., odsúdený V. O., nar. XX. U. XXXX v I., trvale bytom Q., P., vykoná zvyšok trestu 2 (dva) roky 10 (desať) mesiacov a 10 (desať) dní, ktorý mu bol uložený rozsudkom Vyššieho Krajského súdu pre trestné veci Graz, sp. zn. 11Bs 410/06m zo 16. novembra 2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozsudku Krajského súdu Graz, sp. zn. 8Hv 62/06s z 19. júla 2006, ktorý rozsudok bol uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Ntc/6/2013 z 5. júna 2013, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urto/5/2013 z 23. októbra 2013, vo výmere 10 (desať) rokov, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Ntc/35/2014 z 13. mája 2015, právoplatným 13. mája 2015.

Senát po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí dňa 25. septembra 2019, sp. zn. Ntc/35/2014 (č. l. 226-229), výsluchom odsúdeného, ako aj po oboznámení sa s odpisom registra trestov (č. l. 185-187) zistil, že odsúdený má v registri nový záznam o odsúdení cudzozemským súdom, a to Okresným súdom Vsetín, Česká republika, rozhodnutie z 31. októbra 2018, sp. zn. 3T/130/2018 (č. l. 191-192) a dospel k záveru, že s poukazom na vyššie citované právoplatné odsúdenie pre iný trestný čin spáchaný v priebehu skúšobnej doby pri podmienene prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ako i s

poukazom na množstvo priestupkov (č. l. 182-183), ktorých sa začal dopúšťať už krátko po podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, že odsúdený nemá snahu sa napraviť a viesť riadny život, a preto neprichádza do úvahy nič iné, len rozhodnúť, že odsúdený V. O. zvyšok trestu vo výmere 2 roky 10 mesiacov a 10 dní vykoná.

Odpis rozhodnutia krajského súdu odsúdený prevzal 31. októbra 2019 a prokurátor 15. októbra 2019 (č. l. 243).

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení a odôvodnení podal odsúdený sťažnosť do zápisnice o verejnom zasadnutí, pričom prokurátor sa vzdal práva podať sťažnosť (č. l. 229). Odsúdený sťažnosť písomne odôvodnil osobitným podaním došlým na krajský súd 11. novembra 2019 (č. l. 244-246). V dôvodoch sťažnosti odsúdený namietal, že výrok písomného napadnutého uznesenia nezodpovedá výroku, ktorý mu bol oznámený ústne na verejnom zasadnutí 25. septembra 2019, pretože na verejnom zasadnutí bolo rozhodnuté, že vykoná zvyšok trestu vo výmere 2 (dva) roky 2 (dva) mesiace a 10 (desať) dní, ale v písomnom vyhotovení rozhodnutia je vo výroku uvedené, že vykoná zvyšok trestu vo výmere 2 (dva) roky 10 (desať) mesiacov a 10 (desať) dní, pritom správna dĺžka jeho nevykonaného trestu je dva roky dva mesiace a desať dní. V písomnom vyhotovení nebolo zohľadnené ani skrátenie jeho trestu o 6 mesiacov oproti rakúskym súdom. Ďalej odsúdený žiadal, aby mohol byť ešte na slobode v rámci celej skúšobnej doby, a potom aby sa posudzovalo jeho správanie, pričom žije riadny život a žije v spoločnej domácnosti s družkou X. Q. a maloletým synom W. B. v byte v P. S., ktorý je jeho výlučným vlastníctvom. Jeho mesačný príjem so starobným dôchodkom predstavuje mesačne sumu vo výške 1500,- eur v čistom a priemerný príjem jeho družky je okolo 700,- eur v čistom. Po incidente v Čechách si spravil kurz inštruktora zjazdového lyžovania a snowboardingu, a preto v zimných sezónach vykonáva práce tohto inštruktora a v lete pracuje ako pomocný správca Hotela S. v W.. O pracovnej činnosti prikladá aj potvrdenia, pričom okrem toho si privyrába aj brigádnickou činnosťou. Záverom sťažnosti odsúdený požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby mu dal poslednú životnú šancu a zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Ntc35/2014 z 25. septembra 2019 s tým, že o osvedčení, prípadne o neosvedčení v skúšobnej dobe bude rozhodované po uplynutí celej skúšobnej doby.

Odôvodnenie sťažnosti odsúdeného bolo doručené Krajskej prokuratúre v Žiline, ku ktorej sa neskôr podaním z 15. novembra 2019 vyjadril krajský prokurátor (č. l. 256), ktorý v rámci vyjadrenia uviedol, že pri uznaní cudzozemského rozhodnutia bola V. O. oproti trestu uloženému na území Rakúskej republiky upravená trestná sankcia na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov ako hornej hranice trestu odňatia slobody, ktorú bolo možné odsúdenému za daný trestný čin uložiť. Zo zabezpečených podkladov je možné vyvodiť záver, že odsúdený reálnym výkonom trestu na území Slovenskej republiky vykonal trest v období od 31. mája 2006 do 30. septembra 2009 (výkon trestu uloženého rozsudkom Krajského súdu Graz, sp. zn. 8Hv/62/06s v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu pre trestné veci Graz) a od 22. júla 2011 do 13. mája 2015 (obmedzenie osobnej slobody v rámci extradičného procesu, výkon trestu na území Rakúskej a následne Slovenskej republiky do doby podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody). Za týchto okolností preto prokurátor považuje napadnutý výrok súdu, ktorým rozhodol o výkone zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky 10 mesiacov a 10 dní za zákonný a odôvodnený. Ďalšie záruky uvedené odsúdeným sú len opakovaním toto istého a nepredstavujú žiadny odôvodnený záver, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podanie prokurátora bolo zaslané odsúdenému na vyjadrenie, pričom do konania neverejného zasadnutia sa k tomu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený, na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného V. O. nie je dôvodná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky riadiac sa vyššie citovaným ustanovením preskúmaním predloženého

spisového materiálu zistil, že V. O. bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. z dôvodov v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. podmienčne prepustený na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Vyššieho Krajského súdu pre trestné veci Graz, sp. zn. 11Bs 410/06m zo 16. novembra 2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozsudku Krajského súdu Graz, sp. zn. 8Hv 62/06s z 19. júla 2006, ktorý rozsudok bol uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Ntc/6/2013 z 5. júna 2013, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urto/5/2013 z 23. októbra 2013, vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. bola odsúdenému určená skúšobná doba na 6 rokov a zároveň nariadený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe vo výmere 3 roky a podľa § 51 ods. 4 písm. j) Tr. zák. bola odsúdenému uložená povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2015.

Počas plynutia skúšobnej doby sa odsúdený dopustil viacerých priestupkov (č. l. 193), pričom v danej dobe spáchal v Českej republike aj prečin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákonníka, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka, za čo bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Vsetín z 31. októbra 2018, sp. zn. 3T/130/2018 a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu v trvaní 18 mesiacov, ako aj trest vyhostenia z územia Českej republiky na 36 mesiacov (č. l. 191-192). Vzhľadom k uvedenému sa odsúdený dopustil porušení podmienok, ktoré mu vyplývali z podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, a preto bolo rozhodnuté v zmysle napadnutého uznesenia krajského súdu.

Podľa §7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. pri podmienčnom prepustení súd určí skúšobnú dobu na jeden rok až sedem rokov; skúšobná doba sa začína podmienčným prepustením odsúdeného. Súd môže zároveň nariadiť probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere do troch rokov a ustanoviť mu primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 <. a 4. <. Ak ide o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, súd určí skúšobnú dobu na desať rokov a súčasne nariadi probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere do piatich rokov a ustanoví mu primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 <. a 4. <. Podmienčne prepustený je povinný podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami, ak je takáto kontrola nariadená. Nariadiť kontrolu technickými prostriedkami možno, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienčného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. ak podmienčne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podľa § 415 ods. 1 Tr. por. o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienčné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 416 ods. 1 Tr. por. o tom, či sa podmienčne prepustený osvedčil alebo či sa zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmienčne prepustený osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

Podľa § 417 ods. 1 Tr. por. na rozhodnutie podľa § 415 <. je príslušný okresný súd, v ktorého obvode

sa trest odňatia slobody vykonáva, a na rozhodnutie podľa § 416 <. súd, ktorý odsúdeného z výkonu trestu podmienične prepustil.

Podľa § 419 ods. 1 Tr. por. o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody, rozhodne súd na verejnom zasadnutí. Na verejnom zasadnutí rozhodne tiež o prípadnom predĺžení skúšobnej doby.

Podmieničným prepustením sa dáva možnosť odsúdenému, aby preukázal, že nepodmieničný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom na slobode s uložením primeranej skúšobnej doby, prípadne probačným dohľadom a určením primeraných obmedzení a povinností. Vedenie riadneho života v skúšobnej dobe znamená, že odsúdený rešpektuje právny poriadok, neporušuje právne normy, plní si svoje povinnosti voči štátu i voči spoločnosti, nezneužíva svoje práva, nenarušuje občianske spolunažívanie a nedopúšťa sa trestnej činnosti či priestupkov a iných deliktov. Ak však koná spôsobom opačným, svedčí to o tom, že podmieničné prepustenie nesplnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený za účelom dovŕšenia svojej nápravy vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody. Je treba podotknúť, že úvaha o tom, či odsúdený viedol riadny život, je výlučne na zvážení príslušného súdu. Úvaha nie je svojvoľná, ale opiera sa o povinné lustrácie a zistenia v tomto smere, pričom i samotné odôvodnenie rozhodnutia súdu o prípadnom nariadení výkonu zvyšku trestu musí byť presvedčivé.

V uvedenom prípade krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom. V napadnutom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré po ich komplexnom posúdení predstavujú dostatočný podklad na rozhodnutie o tom, že odsúdený zvyšok trestu vykoná, pričom správne prihliadol na odsúdenie iným členským štátom v zmysle § 7b ods. 2 Tr. zák. Z predloženého spisového materiálu je nesporné, že odsúdený sa v priebehu skúšobnej doby nielenže na území Slovenskej republiky dopustil 23 priestupkov (č. l. 193), ale bol navyše odsúdený pre trestný čin cudzozemským súdom, ktorého odsúdenie vyplýva aj z odpisu registra trestov odsúdeného (č. l. 185-187), čo objektívne nesvedčí o tom, že by podmieničné prepustenie splnilo svoj účel. Odsúdený v skúšobnej dobe nevedol riadny život, pretože nerešpektoval právne normy nielen na území Slovenskej republiky, ale ani na území iného štátu, teda protiprávneho konania sa dopustil nie raz, ale viackrát, a to aj porušením povinnosti v cestnej premávke, na čom nič nemení ani skutočnosť, že je riadne zamestnaný a prípadne si aj plní ostatné svoje povinnosti tak, ako to uviedol v sťažnosti. Účelom tohto inštitútu je totiž umožniť, aby sa pri splnení určitých podmienok odstránili nepriaznivé dôsledky odsúdenia, ktoré trvajú aj po výkone trestu a ktoré by mohli odsúdenému sťažovať jeho uplatnenie v ďalšom živote, teda jeho účel smeruje pro futuro v prospech odsúdeného. Tomuto účelu však predchádza účel iný (primárny), a to je ten, ktorý sa sleduje uložením trestu, teda okrem iného vytvorením podmienok na výchovu páchateľa k tomu, aby viedol riadny život (§ 34 ods. 1 Tr. zák.).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa založenú na tom, aby bolo rozhodované až po uplynutí celej skúšobnej doby, tak tu je potrebné zdôrazniť, že odsúdenie v Českej republike nebolo jediným dôvodom pre nariadenie výkonu zvyšku trestu. Odsúdený zrejme opomenul, že krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal nielen na odsúdenie v rámci skúšobnej doby, ale taktiež na viacero spáchaných priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré spáchal na území Slovenskej republiky krátko po podmieničnom prepustení. Zo strany odsúdeného teda evidentne nešlo o ojedinelý excés. Vzhľadom na uvedené nie je možné, aby krajský súd počkal až do úplného skončenia celej skúšobnej doby, pretože odsúdenému už raz bola daná možnosť v rámci podmieničného prepustenia a určenia primeranej skúšobnej doby aby preukázal, že v budúcnosti bude viesť riadny život, čo sa však nenaplnilo, v dôsledku nedodržania podmienok podmieňujúcich pobyt na slobode v rámci trvania určenej skúšobnej doby.

Rovnako námietka odsúdeného o nesúlade vyhotovenia uznesenia s jeho vyhlásením, nie je dôvodná. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 25.septembra 2019 (č. l. 226 - 229) vyplýva, že zápisnica bola na základe rozhodnutia predsedníčky senátu vyhotovená diktovaním do zápisnice, pričom výrok uznesenia uvedený v zápisnici je zhodný s výrokom vo vyhotovení napadnutého uznesenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správne postupoval krajský súd, keď rozhodol, že odsúdený zvyšok uloženého trestu odňatia slobody vykoná, a preto senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.